

החרוד, כשהיא הולכת ומתחככת בבחורים שילדה, שלא חסכו ממנה צביטות ולטיפות שהרבה מן הצניעות לא היתה בהן. נתברר, שגם תוכנית היתה לערב המסיבה — בה נכללו שאולון של ניבול וכן חיות שונות, משחקים וגולת הכותרת — פנטומימה של זונה טירונית המחפשת לקוחות; בעוד שסרסורה מדריכה מן הצד ונותן לה הוראות — הצגה שהוכנה בקפדנות על ידי זוג אחד. האווירה הלכה ונתחממה, הבחורים הלכו ונעשו נועזים יותר והבחורות, במקביל; צנועות פחות.

דני, בחור שהתחפש לרוכל, סובב עם דוכנו הנייד, והציע למכירה תכשיירימיניעה, כשהוא משבח ומהלל בקול את תוצרתו וממליץ על סגולותיה העדיפות לעומת מוצרים אחרים, שאותם היה מפרט ברשימה ארוכה. מיבצעו זה זכה להערכה רבה, ונמצאו כמה מן הנוכחים ששפרו להוכיח את בקיאותם ועמדו להתחכך אתו ביחס לערכו של מוצר זה או אחר. אולם למעשה, כמעט ולא נעשה דבר בדירה כולה בהשתתפות כל הנוכחים; אלא כל אחד ואחד עסק והתעניין בסובב אותו ונדד לאורך כל החדר מחבורה לחבורה כזאת נפשו.

ליד הפסנתר ישב בחור צנום ולבגני, משופע בשיער לבן, שפרט ופיוס שירים של ניבול-פה, רובם באנגלית. מפעם בפעם היה מחבר מניהיביה אימפרוביזציה קלה, כשהעומדים על ידו מתמוגגים בצחוק, כל אימת שעלה בידו לחבר חרוז מוצלח ומפופל, שלרוב מוסב היה אודות מי מהנוכחים.

אליה עזיין ישיבה, ראשה כפוף אל אסתר, ושמעיה כל מה שהיה לה לזו לספר על אמנון. על אף לבושה והופעתה במסיבה זו כ"זונה", נשארה אסתר אותה עזרה בעלת נשמה קטנה, שעיקר הנאתה — מיצוי חיי אחרים ב"את יודעת מה שמעתי...". "לא הייתי מאמינה..." וכיוצא באלו.

אליה ישבה שלחה, מתעלמת לשעה מקהל ההוללים, ועיניה היו ננעצות לפרקים בפני אמנון, שישב לברו בקצהו השני של החדר, כמו מופרש מהקהל השמח ומבטו תועה מכאן לשם, כשמפעם לפעם מצטיירת הבעת שאט ותמיהה על פניו. כעת כבר היה הפטיפון מנגן וזוגות מחוללים צמודים הפרידו כל הזמן בין מבטה לבינו. משנוצר לפעמים מרוח הרגע, יכלה אליה לראותו שותה משתה או מחזיר תשובה למישהו, אולם כמעט ולא קם כלל ממקומו, והיא תמחה לשם מה בא בכלל.

אחרי שעה ארוכה תפשה את עצמה שהוגה היא ומתעניינת בבחור זר לה לחלוטין, ומצאת כליל מתהליך הששון הכללי שבחור, משל לא היא המארכת וחובתה לראוג לנוחיות

"לא, היא רצתה להיות, אבל לא הלכה, ביחוד אחרי שהחלו להתלוצץ שבנות הולכות לאוניברסיטה על-מנת ללמוד חופולוגיה...". אמנון חיך. משום מה נעם לו לשמוע זאת. מבטו תר אחרי הנערה עד שתפסה רוקדת, הבוקה בידי בחור שמן שהיטיב לרקוד. אף היא רקדה יפה ונעה בגמישות ובחן. לא נשאה חן בעיניו עובדת היותם צמודים, אם כי בהשואה לאחרים הרי לא היה באחיותם משום התקרבות מיוחדת. שיערה הבהיר והרך היה מסופר בתספורת קצרה. שדיה, שבלטו היטב מבדע לשמלה הצרה, ועו בגמישות מדי בצעם סיבכו או תנועה חפופה. קצרת קומה היתה, והוא הבחין בכך על-אף העקבים הגבוהים והדקים שהרימוה והגביהו קומתה.

רגליה הן נאות, ציין לעצמו. לגביו היה לדבר חשיבות. בוחל היה ברגליים בעלות קרסוליים עבים, או בנעליים שמצעדן לא היה ישר ובטוח, ושיחה לעתים לנועלת אותן הלכה עקומה וברחזית. קחי הרגל והנעל אצלה היו עדינים ותואמים, והוא האריך להסתכל בהן.

מבחוץ, חשב, אין היא שונה במאומה מכל אותן הנערות, בובות נאות, ומה איכפת לני אתמהה. ושוב נדלקו עיניו, עת נפנתה למולו חוך ריקוד. היא הרגישה במבטו והוא חיך לעומתה, פיו נוטה משהו כלפי מטה בצדו האחד, דבר ששיחה לחיכו ארשת של ליגלוג. היא שבה והפנתה את ראשה ממנו, אבל מפעם לפעם חזרה והעיפה בו עין בוזנת, משתדלת לכל יבחין בכך.

אמנון לא היטיב לרקוד, וחשש להומינה. בינתיים, החליט שלא להתחלק עדיין, ולראות כיצד ישתלשלו הדברים. אולם כשהושם על המכשיר תקליט חדש ונעימת טנגו ניצתה פשטה בהדרים, נגשה היא אליו ובפעם השניה באותו ערב שמע את קולה דובר אליו. הפעם גלוותה לו נימה הסגנית, לאאיכפתית: "רוצה לרקוד?" בלא לכבוש את החיך שפשט על פניו, קם מלאו קומתו ולקחה בידיו.

היא היתה קלה ונוחה להולכה. ראשה, שהגיע עד לסנטרו, קרב אליו, נסמך לצארו, והוא הריח את ריח שיערה שדינגג את פיו. נדף ממנה ריח טבעי, נעים מכל בושם. והוא חש את מגע חזה, המתחכך בשלו לקצב המנגינה. היא לא התרחקה מתפיסתו, שאטאט הלכה ונתהדקה, עד שהיתה צמודה אליו למלאו אורך גופה והם נעו כחטיבה אחת, שיכורים בתחושת מגעם. אמנון מתפלל היה שרגע זה יארך לבלי קץ, שלא תיפסק המנגינה, שאז יאלץ להניחה מתוך ידי. תמה היה לדעת על מה חושבת היא ומה היא חשה, אלא שלא היה זה הזמן לשאול אותה.

מנגינת הריקוד ירדה, עלתה, ולפתע, עמדה בשיאה — וגשתתקה. הוא סובב אותה סיבוב

האיש שבין השורות

שנה של לימודים, החל עובד כסדר בבית-הדפוס של אביו.

בן 15 וחצי, במלחמתהעצמאות, התגייס לחיל-הים, בהסתירו את גילו האמיתי, שוח-רר רק כעבור תשעה חודשים, בהתגלות גילו. כעבור שנים, בהתגייסו לשרות-חובה, נוכח לו תשעה חודשים אלה. או שירת כ"טוראי בחיל-הצנחנים, ביקש העברה ל"קורס הטייס של חיל-האוויר, אך נכשל בגלל מחסור בידעית המקצועות המדוייקים.

כתלמיד בבית-הספר לבנים אחד-העם בתל-אביב לא הצטיין אקסטיין ביותר, אולם גילה נטיה מיוחדת למוסיקה ולספורט, ביי-חוד לענף השחיה. את הגמניטה נטש אחרי

רוסיה. בגיל שנתיים נחשב לפלא רפואי. לאחר שתלה בשיתוק-הילדים, היה היחיד מבין כל הילדים שנפגעו במחלה זאת ב-אותה שנה שיצא ממנה שלם, ללא כל גפם.

בן 4 צולם זאב אקסטיין עם הוריו במסוס-קרטון של צלם תל-אביבי. כעבור 15 שנה ניסה להתקבל כטייס בחיל-האוויר הישראלי, אך נכשל בקורס. אחר עבר להיות צנחן.

90 פסלים בנינות אינו ספר רגיל, המתאר עליה מרתקת, מפרי דמיונו המופשט של המחבר. הוא ספר הולטטיוותיו של המהביר עצמו — עזיר בן 23, יליד תל-אביב. גם לולא נכתב בידי האיש הנאשם ברצח ה"סנציוני ביותר של השנה, היה הספר מעניין מאד כשלעצמו: כי הוא מהנה תיאור מיוחד במינו של אופי הדור הצעיר בידי אחד מבניו. הוא מתאר בצורה אוטנטית את חייו ומהותו של הנוער שגדל אחרי קום המדינה. על ריקנותו, שאיפתו ה"מערפלות, אהבותיו הכמוסות, השקפתו הבלתי-בשלות, דרכו הבלתי מחחרת לו.

אחרי הצבא קנה אופנוע, עכר בבית-הדפוס של אביו, אהב להסתגר ולקרוא ספרים. בשנה האחרונה גילה במפתיע נטייה לדת היהודית ולהיו הגלות, התאהב בשלום-עליכם, מצא קחים מקבילים בין גיבוריו לבין ראשוני הציונות. לא פעם התלונן על כך שמנהיגי הדת אינם מסוגלים לרכוש את צוות הנוער, ולאחרונה אף החל מקפיד על נאמנות התורה, צם ביום-הכיפורים. ב"בית-הסוהר התלונן באוזני אביו על כך שלא סיפר לו די צורכו על סבו וסבתו, ועל 37 בני משפחה שנהרגו בידי הנאצים.

אקסטיין לא שחה משקאות חריפים, לא עישן, לא שיחק קלפים. זמן קצר לפי ני רצח קסטנר הפתיע את הוריו בהודעה שיש בדעתו להקים משפחה — פרט אופי יינג למחברו של ספר אשר גיבורו הראשי מתנגד בחריפות לנשואין, אך משתכנע לק"ראת סוף הספר שעמדתו מוטעית — שאין בעול חיי-משפחה למנוע את פיתוח אישיותו.

הצעיר אשר אישיותו משתקפת בתוך ה"ספר הוא אדם בלתי-רגיל. זהו איש המשתדל למרוד ב"מוסכמות", מבלי לדעת בדיוק נגד מה הוא מורד, גיימס דין במהזרה ישראלית מובהקת. זהו איש המדבר כ"אנרכיסט, הפורק כל עול, אך התדור באותה שעה הערצה עיוורת לצבא ולרמטכ"ל. זהו איש המתאר בארסיות צינית את שאיפתו של הנשים להכניס אותו לעול של חיי שיג"רה יומיומיים, אך המצייר באהבה את חייה של פלוגת-עתודות ממושמת בשרות ה"מילואים על כל גזוני הגחנים שלה.

זאב אקסטיין הוא בנם של הורים ילידי

אורחיה. היא קמה ממקומה, בהחלטה שלא להתעניין בו יותר במיוחד וניגשה סתמית אל אחד הבחורים שעמד ליד הבאר ולגם תכופות, מציץ מדי פעם בפעם כוסית לבת-לחיותו.

אמנון ישב בשקט ושקל בדעתו אם לא ייטיב לעשות באם יסתלק לו. חש את עצמו זר משהו. לבסוף, משגמר אומר בנפשו לזוז כבר ולהסתלק בחשאי, ניגש אליו יהושע ומדושן עונג השתפל בכסא הריק שניצב לידו, שנתפנה רק דקה קודם לכן על-ידי נערה צחקנית שחיקתה כמה דקות לכך ששכנה השתקן והנאה יומינה לרקוד. משפסקה סבלנותה, קמה והלכה משם.

"פרצוף, למה אתה שקט כל כך?" שאל יהושע תמה. "אינני מכיר אותך כאחד כזה. אמנון משך בכתפיו, מבלי לענות, ושבו להסתכל ברוקדים. אחרי שתיקה קלה של דקות מספר שאל בקול מתון ושקט: "יהושע, מיהו הברנש הרזה הזה, שם בצד, שפוחת כל-כך את פיו?" יהושע הסתכל לעברו.

"אה", אמר, "זהו שלום לזר, סטודנט למשפטים בירושלים. כמה מהנוכחים כאן הם מהאוניברסיטה או מהטכניון, סטודנטים."

"מה הם עושים כאן בזמן הלמודים?" תמה אמנון, "תופש?"

שטויות, הם נמצאים בעיר לעתים די קרובות. רובם חיים שם לשם הרושם בלבד, ובכלל לא קשה להגיע העירה. מסתדרים כבר."

"כן, אני יודע." אמר אמנון קשות, "רבים מאלה שגמרו את הצבא ויש להם אפשרות לכך הולכים ללמוד משפטים. מדע-הרוח או סתם הנדסת-בנין. הרי אלה סנובים מובהקים."

"לא כולם, אתה מגזים כהרגלך, אבל רובם של אלה הנוכחים כאן," הודה יהושע והורה באצבעו על הקהל סביב, "הנה זה, בני ניסן, למשל, אתה מכירו היטב, לא כן? הוא מוכשר ומתאמץ קשה על מנת ללמוד. ממנו יצא משהו."

"בני שיך למיעוט בין רבים כגון אלו," פסק אמנון, ולא ניסה אף לדכא את נימת הבו שבקולו.

מה קרה לך? שאל יהושע בתמיהה, "כעת הזמן לחשוב על כך? שמח בחור, שחה יין. ובכלל, מה אתה ממורמר כל-כך, סטודנטית סידרה אותך?"

לא כלום, סתם שטויות, נודרו אמנון להחליף את הנושא. אמור לי אליה הפאראחה, גם היא סטודנטית?"

לא היה בקולה מן המיוחד, אלא שהתאים מאד לדמותה כפי שנראתה לו, כשדימה לראותה בלי שמלה זו שלבשה, וללא האיפור שעל פניה. פשוטה בחיי היומיום.

"מבלה?"

"מבלה!"

"שמעתי", אמר לפתע במהירות, כגומר אומר, "אל ייראה לך הדבר משונה — אבל אני רוצה להפגש אתך." הרוקדים החגים סביבם לא שמו אליהם לב. "נכון שהדבר נראה מוזר להציע זאת בצורה כזאת, אבל כך אני מרגיש, ואין לי דרך אחרת להבהיר זאת כרגע. עוד מעט עלי ללכת מכאן. לא הייתי רוצה לאבד את האפשרות לראותך שנית, נכון, רק (המשך בעמוד 18)